

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ἑλληνικοῦ ἑξῆς Παιδείας καὶ τῆς κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν συγγραμμῆς, ἀληθεῶς παρασχόν ἐν τῇ χώρῳ ἡμῶν ὑπερσίας* καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκη καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 8.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δωροῦ.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1^{ος}.—7

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἀπριλίου 1894

Ἔτος 16^{ον}.—Ἀριθ. 7

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 41]

Ε'—Η ΚΑΤΑΨΗΦΙΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣ ΘΗΡΕΙΑΣ

Ἐν τέταρτον βραδυτέρων τῆς μητρὸς των, ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὁ Μάξιμος καὶ ἡ Λουκία. Καὶ οἱ δύο ἦσαν ἐξωτερικοὶ καὶ ἐγευματίων εἰς τὴν οἰκίαν. Τὸ παιδίον ἀνοίξαν ἀποτόμως τὴν θύραν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ σπάσῃ μίαν λεκάνην καὶ ἐν ἀγγεῖον ὕδατος, τὰ ὅποια ἡ μεγαλύτερα τοῦ ἀδελφῆ μετεκόμιζεν, ἀπὸ τὸ ἐρμάριον ὅπου ἐφυλάσσοντο ἀχρηστα, εἰς τὸ δευτερον πάτωμα τῆς οἰκίας.

«Πρόσεχε λοιπὸν! Ἐπιῆγες νὰ σπάσῃς τὴ λεκάνην που ἔχει περὶ πολλοῦ ἡ μητέρα, γιὰ τὴν ἀγόρασε ἡ ἴδια εἰς τὴν Ἀγγλία.

— Καὶ ποῦ νὰ ξεῦρω πὼς θὰ βρεθῆς ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα!» ἀπήντησεν ὁ Μάξιμος. Ἀλήθεια τί τὴ θέλεις αὐτὴ τὴ λεκάνην;

— Τὴν πηγαίνω εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πριγκηπισσῆς Ροζάλβας.

— Βίς τὸ Δινάρ; Ἔλα, ἄφησε τώρα τὰς ἀνοησίας.

— Δέν σου λέγω ἀνοησίας διόλου. Ἡ δεσποινὶς Εὐτυχία θὰ ἔλθῃ νὰ περάσῃ λίγες ἡμέρας ἐδῶ, γιὰ τὴν ἡ μαύρη της ἔχει πονόλαιμο καὶ φοβοῦνται νὰ μὴν κολλήσῃ.»

Ὁ μαθητὴς ἐξεδήλωσεν ἐπὶ τούτῳ ὑπέριμετρον χαρὰν. Ἐξεσφειδρόνισε τὸν σάκκον τοῦ ὑψηλοῦ καὶ βροχῆ βιβλίων καὶ τετραδίων κατέπεσεν ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ διαδρόμου. Ἐν εἰς αὐτῶν μάλιστα ἠμείλησε πάλιν τὴν ζωὴν τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων, τὰ ὅποια ἐκράτει ἡ Ἀννίκα καὶ τὰ ὅποια ἐσπεύσε νὰ θέσῃ ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ δωμάτιον διὰ τὸ ὅποιον τα προώριζε.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐπιστρέψασα καὶ ἡ Λουκία, ἔμαθε παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τὴν μεγάλην εἰδησιν καὶ οἱ δύο τὴν ἐσχολίαζαν ἀκόμη, ὅταν τοὺς ἐφώναζαν διὰ νὰ καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον ἡ κ. Μπρεβάλ καὶ τὰ τέκνα της, τὸ γεῦμα δὲν θὰ ἦτο μακρόν, διότι ἔμμεν ἀκόμη πολλὴ ἐργασία, μέχρι τῆς ὥρας, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἤρχετο ὁ κ. Μορδὰς μετὰ τῆς θυγατρὸς του· ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος ἐπέμεινε νὰ γευματίσουν χωρὶς βίαν αὐτὴ ἢ τὴ μόνη στιγμή τῆς ἀναπαύσεώς του ἐν τῷ μέσῳ τῶν φροντίδων καὶ τῶν ὑποθέσεων, τὰς ὁποίας προσεπάθει νὰ λησμονῆσεν τὸ δυνατόν, πρὸ πάντων ὅταν ὁ καφεὲς ἐκάπνιζεν ἐνώπιόν του. Οὐδέποτε δὲ ἐφάνη εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ὅτι ἐδαπάνησε περισσώτερον χρόνον ἀπὸ σήμερον, διὰ νὰ βάλῃ ζάχαριν εἰς τὸ φλυτζάνι του, ἢ διὰ νὰ πῆ με μικρὰ ροφήματα τὸ περιεχόμενον του. Πρὸς ἐπίμειτρον, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μίαν ἐφημερίδα καὶ ἠθέλησε ναναγνώσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του ἐν

* Ἐφερν εἰς τὸ στόμα τὸ κοιλίριον μετὰ τὸ λατρίκον (σελ. 50, στήλ. γ')

μέρος ἐνδιαφέρον. Βλέμματα φόβου καὶ ἀνυπομονησίας ἀντηλάγησαν· ἀλλ' ἡ κυρία Μπρεβάλ μετ' ὀλίγας λέξεις τῷ ἐξήγησεν ὅτι τὰ παιδιά εἶχον νὰ κάμουν ἕνα σωρὰ πράγματα καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν των.

Ἀνέβησαν ἀνα τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλιμακῆς. Ἐπὶ μίαν ὥραν πρῶτα ἐσκόπισαν, ἐξεσκόμισαν· κατόπιν ἔφεραν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ξένης τὰ καλλίτερα πράγματα, τὰ ὅποια ὑπῆρχον εἰς τὰ δωμάτια τῶν παιδιῶν. Ὁ Μάξιμος ἔβαλε

καρφία εις τον τοίχον δια να κρεμάση φωτογραφίας. Αι αδελφαί του τον έπειράζαν άρακιά, διότι μεταξύ των πρώτων έκρέμασε την ιδιήν του.

«Δέν θα μάθη ότι εγώ την έβαλα, άν δέν της το πής σεΐς» άπεκρίθη, έπιμένων εις την ιδέαν του. «Πηγαινέι πολύ καλά έδω και πρέπει να μείνη. Έπι τέλους, άν δέν εΐσθε ευχαριστημένες από δ,τι κάμνω, δέν θα σας βοηθήσω πλέον και θα έπιστρέψω εις τα βιβλία μου.»

Ούτω η φωτογραφία, έντός του ροδόχρου αυτής πλαίσιου, έξηκολούθει να κρέματαί παρά το κάτοπτρον, διότι είχαν ανάγκην του νεανίσκου όπως μετακινήσωσιν έν βαρύ έπιπλον, κλειον την θύραν, διά της όποιος το δωμάτιον συνεχίζοναι με το πλησιον, όπου έκοιμάτο η Λουκία.

«Θά ήτο καλλίτερον, άν η πόρτα έμενεν άνοικτη» έιπεν η κυρία Μπρεβάλ.

Το αποτέλεσμα την έδικαΐωσε. Μεταξυ της Εύτυχίας και της Λουκίας δέν υπήρχε θύρα, η όποία ήμπορούσε νάνοίγη, αλλά θύρα διαρκώς άνοικτη. Δυστυχώς αι άπαιτήσεις του Σχολείου έχώριζον έπι πολλάς ώρας καθέκαστην, τάς νέας φίλας. Ένώ η μία εύρισκετο εις το Σχολειον, η άλλη έμενε κατ' ανάγκην μετά των μεγάλων, και πλέον η άπαξ η μικρά Μορδάς επέθύμησε, κατ' τάς πρώτας ήμέρας, τους περιπάτους της και τά τρέξιμά της άνα την παραλιάν. Η κυρία Μπρεβάλ τη έδιδε την άδειαν να έξέλθη, μόλις το έξησηκήμενον όμμα της ανεκάλυπτεν έπι του προσώπου της κόρασιδος έγνω άνίας.

Κυριακήν τινα, μετά μακρόν περιπάτον έπι των όχθων της Ράνης μέχρι του φρουρίου, του υπερκειμένου της πόλεως, η πριγκίπισσα Ροζάλβα ήκουσε δια πρώτην φοράν να γίνεται λόγος περί του Γεσκιλίου. Ητο ο ήγαπημένος ήρωας του Μαξίμου. Μεθ' όποιου ένθουσιασμού διηγείτο τά άνδραγαθήματά του ! με ποίας χειρονομίας ένεψόχου την διήγησίν του !

«Η καρδία του άνακαθείται εις την έκκλησιάν, όπου έπήγαμεν το πρωϊ» έιπε και η Άννικα.

«Και το άγαλλά μου εΐνε εις την πλατείαν, εκεί κοντά εις το σπίτι μας» έπρόσθεσεν η Λουκία.

Και καθέις τω όμιλῳ με την σειράν του δια το ένδοξον μέρος, το όποιον έλαβε το Δινάρ κατ' τάς ήρωϊκούς πολέμους, οι όποιοι έλαδον χώραν εις την Βρετανήν, την τόσον γόνιμον εις ήρωας.

Ο κ. Μπρεβάλ τους συνώδεον εις τον περιπάτον και από καιρού εις καιρόν συνεπλήρουν τάς διηγήσεις των τέκνων του με κανέν ιστορικόν άνέκδοτον το όποιον ένεθουσία την Εύτυχίαν. Έκ φόβου μήπως κατακοπήσουν τον ένγέφαλόν της, άκόμη δέν τη είχαν όμιλήση περί

πραγμάτων τά όποια ήδύνατο να την άναπτύξουν διανοητικώς. Έφοβούτην νάφτυπύσουν τάς δυνάμεις της, πρόδόντες ότι με την θερμην της φύσιν η φαντασία θα την παρέσυρε μακράν και θα την έκυρίευεν η δίψα της σπουδής, «η δίψα του είδέναι.»

Ούτω λοιπόν έπι της κορυφής της παλαιάς βρετανικής άκροπόλεως άπεκαλύφθη πρδ αυτής όριζων νέος πνευματικός, εύρύτερος έκείνου τον όποιον η φύσις εξέτεινε πρδ των όμμάτων της. Αι άλληθως βαθείαι συγκινήσεις εΐνε αιωπηλαί άφ' ου άφηκε μερικά θαυμαστικά εσιώπησε και δέν άπεκρίνετο η δια μονοσυλλάβων καθ' όλον το διάστημα του δρόμου, δια του όποιου επέστρεφαν εις την οικίαν.

«Όλοι παρετήρησαν την αλλοίωσιν του προσώπου της» την ήρώτησαν άν έκούρασθη, άν είχαν ένοχληθη από τίποτε· άλλ' επειδή εις τάς δύο ταύτας έρωτήσεις άπήντησεν άρνητικώς, κανείς δέν επέμεινε περισσότερο και την έξέλαδον ως ιδιότροπον.

Η Λουκία όμως, η όποία είχε με αυτήν την μεγαλειότεραν οικειότητα, μετέβη να την άσπασθη πρδ του όπνου εις την κλίνην της και έξεπλάγη εβρούσα αυτήν να κλαίη πικρότατα.

«Τί έχεις ; μπά ! τί έχεις ;» τη έιπε. «Μήπως σ' έπείραξε κανείς έδω 'ς το σπίτι ; Θα το έχαμε χωρίς να το θέλη, σέ βεβαιώ. Σε άγαπάμεν τόσον έδω !»

Η Εύτυχία περιέβαλε δια των βραχιόνων της τον λαιμόν της φίλης της και τη έιπε : «Και εγώ σας άγαπώ όλους· αλλά είμαι λυπημένη που δέν ήξέρω τίποτε έγώ, από αυτά τά ώραία πράγματα που ξεύρετε σεΐς !»

— Αυτό μόνον εΐνε ; Κ' εγώ έκλυσα τόσας φορές γιατί με άνάγκαζαν να μάθω αυτά τά ώραία πράγματα ! γιατί, ξεύρετε, ό,τι πρέπει κανείς να μάθη δέν εΐνε πάντα διασκεδαστικόν. Εΐνε η γραμματική π. χ. με όλους έκείνους τους κανόνας που προξενούν πολύ περισσότεραν πληξίν από βροχήν, που θα έπιπτε άντω ήμέρας κατ' ά συνέχεται ! Άμε η αριθμητική ! Έάν ήμπορούσα θα έχαια όλα τά βιβλία που την διδάσκουν. Έγώ δέν είμαι σαν την Άννικά, που θα προτιμούσα να μάθη κινεζικά, παρά να μη μάθη τίποτε.

— Και ο αδελφός σου Μαξίμος ;» ήρώτησεν η μικρά Μορδάς.

«Αυτός εΐνε κάπως έπιμελής γιατί θέλει να μπή εις τη σχολή του Σαιν-Σύρ. Αυτή εΐνε η μονομανία του. Χωρίς αυτό, μου φαίνεται ότι δέν θα έμελετοσσε τόσο πολύ.»

— Και τί εΐνε αυτή η σχολή του Σαιν-Σύρ ;

— Πώς δέν το ξεύρετε ; Εΐνε στρατιωτική σχολή. Έχει σπουδάζουν, όσοι

θέλουν να γίνουν αξιωματικοί, την τέχνην του πολέμου, καθώς λέγει ο Μάξιμος.

— Ένωσώ, έιπεν η Εύτυχία στενάζουσα, θέλει να γίνη Γεσκιλίος. Κ' εγώ θα ήθελα πολύ. Κρίμα που δέν είμαι άνδρας. Αι γυναΐκες λοιπόν δέν έχαμαν ποτέ κανένα καλόν ;

— Πώς όχι ;» άπήντησεν υπερήφανως η Λουκία. «Έχαμεν ήρωας αλλά έχομεν και ήρωίδας.»

Και πρὶν η έπιστρέψη εις το δωμάτιόν της διηγήθη εις την μικράν κρεόλην την ιστορίαν της Ίωάννας Δ' Άρκ.

«Εύχαριστώ, εύχαριστώ,» έιπεν η Εύτυχία μετά το τέλος. Αι δύο φίλαι άντήλλαξαν άσπασμόν. Η κουρουκού Ροζάλβα, παραχθείσα εις τον όπνον της έκτύπησε με τάς πτέρυγας των κλωδών της. Ταύτοχρόνος ήχησε μεσονύκτιον εις την έκκλησιάν του Σωτήρος. Πόσον ήτο άργά !

Ένώ της άνεψιάς της η φαντασία άρτυνίζετο δια των ίπποτικων διηγήσεων, η Δεσποινίς Θηρεσία διήμερευε πεζότατα έν τῷ δωμάτιῳ της μαύρης, έν μέσων ριαλιδίων και κατακλασμάτων. Κατ' άρχάς η άσθενής, μη δυναμένη να όμιλήση, έδειξε δια ζωηρών νευμάτων, ότι δέν επέθύμει τάς περιποιήσεις της.

«Άλλ' η Δεσποινίς Θηρεσία, με τον τονον έκείνον της γλυκίας αυστηρότητος, ο όποιος επιβάλλεται, τη κατέδειξεν ότι η άσθενής της ήμπορούσε να χειροτερεύση, άν δέν προσλαμβάνετο ότι η Άριάδνη, ως έκ της ηλικίας της, έτρεχε τον κίνδυνον να προσδληθη και αυτή, άν εισήρχετο εις το δωμάτιόν της και ότι από κάθε άλλον ξένον καλλίτερα θα την έπεριποιείτο αυτή. Το όνομα της κυρίας Μορδάς ουτε καν προσεφέρθη.

Η δυστυχής γυνή ήτο ήδη άρεκτα αξιολύπητος, μη έχουσα πλέον την Λίαν της, δια να την ναναρίζη. Η Λίνα ! όποία πάλη ένδύμυχος, έσωτερική, άπετυπούτο έπι του εβενίνου του προσώπου της, όταν η νοσοκόμος της άνύψου το προσκεφάλαιόν της με την μίαν χείρα δια να κρατήση την κεφαλή της ύψηλά, ένῶ δια της άλλης τη έφε- ρεν εις το στόμα το κοχλιάριον με το ιατρικόν ! Κατ' άρχάς έσφιγγε τους όδόντας, εις τρόπον ώστε να μη ήμπορη ούτε στογών ιατρικῷ να εισχωρήση αλλά κατόπιν, νικηθείσα υπό της άνωμίας της και υπό της έπιμονής των λόγων της νοσοκόμου της, συγκρατητέη έπι τέλους να δεχθη τάς προσφερομένας αυτή περιποιήσεις, άλλ' όχι και να λύση την σιγήν την όποιαν έκράτει πεισμώνως έπι πέντε ήδη ήμέρας.

Η Δεσποινίς Θηρεσία, μεθ' όλας τάς παρατηρήσεις, τάς όποιας τη έχαμεν αδελφός της, δέν έγκατέλειπε το προσ-

κεφάλαιον της ύπηρετίας, ουτε νύκτα ουτε ήμέραν καθ' όλον αυτό το διάστημα, άντιτάσσουσα και αυτή την βρετανικήν έπιμονήν, δια να κάμη την κατάκτησιν, την όποιαν ήθελεν.

Έπι τέλους το κατώρθωσε. Μίαν έσπέραν, ένῶ υπό το φώς της κανδύλας άνεγίνωσκεν ήσύχως, ήκουσε φωνήν άσθενή προφερούσαν το όνομά της. Άφηκε το βιβλίον και έσπευσε παρά την κλίνην της Λίνας.

«Δεσποινίς λευκή, σεΐς πολύ καλή, η Λίνα πολύ κακή...» έψιθύρισε η μαύρη.

«Όχι, έχεις καλή καρδιά, άπειναντίας, αγαπητή μου Λίνα» άπήντησεν η Δεσποινίς Μορδάς «και γι' αυτό σ' άγαπάω...»

— Σεΐς αγαπάτε εμέ ! άδύνατον !» άνέκραξεν η άσθενής, με όλην την δύναμιν που ήμπορούσε να διαθέση και έκτείνουσα τους βραχιόνάς της δια να δράξη την χείρα έκείνης, η όποία τη είχαν ειπή τόσον γλυκείας λόγους. «Άφ' ου την ήσπάσθη, άφηκε την Δεσποινίδα Θηρεσίαν να την σκεπάση, ύπεσχεθη ότι θα μείνη ήσυχος και έλαβε πάλιν την διαβεβαίωσιν ότι η άφροσύνη την όποιαν είχε δείξη πρδς την Εύτυχίαν δέν ήτο δυνατόν να αφήση την θείαν της άδιάφορον.

Μόνον όταν μετά δεκαπέντε ήμέρας, ο ιατρός άνήγγειλεν ότι η μαύρη εισήρχετο εις το στάδιον της ανάρρωσεως, η κυρία Μορδάς ήξιώσε να κατέλθη την μικράν κλίμακα, την άγούσαν εκ του πρώτου εις το δεύτερον της οικίας πάτωμα. Πρδ του δειγματος τούτου του ένδιαφέροντος, το όποιον τη έφάνη έκτακτον όλωσ, η μαύρη της ανέλυθη εις δάκρυα.

«Πώς μπορείς και ζής έδω-μέσα ;» έιπεν η κυρία Μορδάς πρδς την άνδραδέλφην της, πίπτουσα έφ' ενός καθίσματος. «Τί εύτυχής που είσαι να έχης τόσον ισχυρόν οργανισμόν ! — Η θέλησις βοηθεί την ιδιουσυγκρασίαν» έιπεν η Δεσποινίς Θηρεσία, ύπομειδιώσα.

Ένώ ταύτα συνέβαινον, ο πατήρ της Εύτυχίας διέτρεξε πολλάκις το μεταξυ Δινάρ και Δινάν διάστημα, εις την άρχην έφ' άμάξης και κατόπιν έπιπτος, διότι έσχάτως είχεν άγοράση έν ώραιονάλογάκι.

Την πρώτην φοράν που μετέβη ουτω, ο Μαξίμος έφυγε να εΐνε εις την οικίαν και τῷ εζήτησε την άδειαν να τῷ κρατήση το ζέον, έως ου εισέλθη και άσπασθη την θυγατέρα του—διότι δέν είχε καιρόν να μείνη περισσότερο την ήμέραν έκείνην. Όταν ήπευσε πάλιν, ο ίππεύς ήρώτησε τον μαθητήν :

— Ξεούρει να ίππεύς ;

— Όχι, δυστυχώς, κύριε.

— Α, θα όμιλήσω περί τούτου εις τον πατέρα σου.»

Ο λόγος ουτος ένέπνευσεν εις τον Μαξίμον τάς ώραιότερας έλπίδας. Τῷ

όντι, μετ' όλίγας ήμέρας ο κ. Μορδάς, έξερχόμενος εκ του γραφείου του κ. Μπρεβάλ, έιπε πρδς τον υιόν τούτου :

«Μάξιμε, έτοιμάσου' έξω από την πόλη μας περιμένουν δύο άλογα. Θα σε πάρω μαζί μου, καθώς έσυμφωνήσαμε με τον μπαμπά σου, κάθε Κυριακή και κάθε Πέμπτη. Άλλά το πρώτο μάθημα έπρότιμησα να σου το δώσω μακρού, άνευ μαρτύρων.»

— Πώς ; δέν θα ήμεθα ουτε ήμεΐς ; είπον αι αδελφαί του και η Εύτυχία, παρούσαι κατ' α της συνδιάλεξιν.

— Ούτε σεΐς ! ουτε σεΐς !» έιπεν ο διδάσκαλος της ίππασίας, άποπέμπων δια νεύματος της κεφαλής τάς κοραΐδας.

Πόσον εύτυχής υπήρξε την ήμέραν έκείνην ο Μαξίμος, η ο Μάξ, όπως τον εκάλουν έπι το οικειότερον κατ' συγκοπήν. Πόσον έχάρη όταν ήκουσε να λέγουν όπισθεν του : «Γιά ιδέαι ! τί έυμορφα που στέκεται επάνω 'ς το άλογο ο γυιός του Μπρεβάλ !»

Οι δύο ίππεΐς επέστρεφαν εκ της ώραιας των έκδρομής, όταν παρά την εισόδον του χωρίου Σαιν-Σαμψόν, συνήντησαν τον Δασοφύλακα της μαρκεσίας Ροσμπριζέ. Έσταμάτησεν ιδών αυτούς, με ύφος άνθρώπου έπιθυμούντος να τοις όμιλήση.

Ο κύριος Μορδάς το ένόησεν, έκράτησε τά ήνια και, αφού ο σύντροφός του τον έμμιθην, ο Πέτρος τους ήρώτησεν άν ο κ. Συμβολαιογράφος εύρισκετο εις την οικίαν του, «γιατί άν δέν εΐνε, έπρόσθεσε, να μη κάμω άδικα τον δρόμον. Η κ. μαρκησία θέλει να τον ιδη άμέσως.»

Τῷ έδόθη άπάντησις καταφατική και έξηκολούθησε τον δρόμον του. Μετά μίαν ώραν, ο κύριος Μορδάς και ο Μάξ είσερχόμενοι εις την πόλιν, συνητήθησαν μετά του κυρίου Μπρεβάλ άπερχομένου δια της άμάξης του.

«Συγχωρήσατέ με, έιπε πρδς τον κατέρα της Εύτυχίας, άν δέν θα μείνω μαζί σας εις το γεύμα. Έχω σπουδαίαν και κατεπειγουσαν ύπάθεσιν. Άλλ' έλπίζω να γυρίσω πρὶν φύγετε δια τῷ Δινάρ.»

— Όπωςδήποτε θα με ξαναβιθίτε αύριον», έιπεν ο κ. Μορδάς.

[Έπειτα συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ Η ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ :

Ητο ποτέ τις άρχων έκατομμυριούχος όστις δια μὲν τα πολεμικά του άνδραγαθήματα άνωμάζετο Σιδηρόχιρ, δια δε την ειλικρινείαν αυτου και την αγαθέτητα Χ ρ υ σ δ κ α ρ δ ο ς. Οι έχθροι έτρεμον άκούοντες το όνομά του, οι δε φίλοι έχαιρον και έχαμάρωνον διότι είχαν τοιοϋτον φίλον.

Τρεις δε ήσαν κυρίως οι έπιστήθιοι

φίλοι του, όνομαζόμενοι Βερτράνδος, Ροβέρτος και Κεντίνος. Μετ' αυτών έμάχετο έν πολέμῳ μετ' αυτών διασκεδάζεν έν ειρήνῳ. Είχε δε άρχαίον πύργον έπι της κορυφής λόφου, όλαι δε αι περίε γαΐαι ήσαν κτήμα του. Είχε και μέγα δάσος, έν φ οι τέσσαρες φίλοι εκυνηγουν έλάφους, άγριοχοίρους κλπ. Έν τινι δε δωμάτιῳ του πύργου υπήρχε χρηματοκιβώτιον πλήρες πάντοτε χρυσίου και άργυρίου εκ των εισοδημάτων του δάσους και των βιομηχανικων καταστημάτων, έξε δν εισέπραττε πλουτον μέγαν.

Ο στρατηγός είχε χορηγήση την άδειαν εις τους τρεις φίλους του να λαμβάνωσιν έλευθέρως όσα χρήματα ήθελον εκ του πλουσιου χρηματοκιβώτιου.

Έξη δε μετ' αυτών έν άκρα άγάπῃ και ειλικρινείῃ, ώστε δέν ήδύνατο να εΐτη τίς εκ των τριων ήγάπα αυτον περισσότερο και ειλικρινέστερον.

Τέλος ήμέραν τινα ο Σιδηρόχειρ και Χρυσόκαρδος έκατομμυριούχος απέθανεν, οι δε τρεις φίλοι άπαρηγόρητοι συνώδευσαν αυτον εις την τελευταίαν του έπι της γῆς κατοικίαν.

Μετὰ την κηδείαν ο έπιστάτης του πύργου προσεμάλεσε και τους τρεις εις την μεγάλην αίθουσαν του Πύργου και έιπε πρδς αυτούς :

Έντιμοι κύριοι, σας προσεκάλεσα εις την αίθουσαν ταύτην έκπληρών την τελευταίαν θέλησιν του άειμνήστου στρατηγού, του προσφιλεστάτου και σεβαστού κυρίου μου. Παρατηρήσατε, παρακαλώ, τά έπι της τραπέζης ταύτης. Έν πρώτοις ιδού η σπάθη του, η μὲν λεπίς εΐνε εκ χάλυβος άρίστης ποιότητος και κοπιερά, η δε λαθή όλόχρυσος και άδαμαντοκόλλητος. Ιδού το περιδέραιον και αυτό χρυσον και άδαμαντοκόλλητον το όποιον ο άειμνήστος κύριός μου έφφερε τάς έπισήμους ήμέρας. Ιδού και η ειμών του παρατηρήσατε το άρρενωπόν και γλυκῷ πρόσωπόν του. Νομίζετε ότι θα σας όμιλήση.»

Οι τρεις φίλοι παρατήρησαν τά κειμήλια ταύτα εκ διαδοχής.

Ο δ' έπιστάτης έξηκολούθησε :

«Λοιπόν το πολύτιμα ταύτα κειμήλια ο άειμνήστος κύριός μου ήθέλησε να σας δώσωσιν εις ανάμνησιν της μακρας και ειλικρινούς φιλίας σας, άλλ' έπι τῷ όρω να εκλέξη έκαστος ό,τι προτιμά. Η τελευταία του θέλησις ύπάρχει έδω έν τῷ έγγραφῳ τούτῳ, το όποιον δύνασθε κάλλιστα να άναγνώσετε. Λάβετε λοιπόν την σπάθη, το περιδέραιον και την ειμόνα. Α, έλπισμένησα να σας έπω ότι όστις εκλέξη την εικόνα αυτός έχαι δικαίωμα να λάθη και το βιβλιάριον τούτο. Και να μὲν εΐνε πολύ παλαιόν και ρυπαρόν, άλλ' ο άειμνήστος συγγάνος το έφυλλομέτρηι και το άνεγίνωσκεν, έκτός

δέ τούτου ἦτο πολύτιμον ἐνθύμιον οἰκογενεϊακόν.

Καί ὁ μὲν Βερτράνδος εἶχεν ἤδη λάβῃ τὴν σπάθην καὶ τὴν ἐπαλλε μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως, θαυμάζων τὴν ἐξαστράπτουσαν ὀλόχρυσον λαβὴν καὶ τὴν κοπτεράν καὶ λυγηράν λεπίδα.

Ὁ δὲ Ροβέρτος ἐδοκίμαζε τὸ περιδέριον τοῦ ὁποίου ὁ χρυσοῦς καὶ οἱ πολύτιμοι λίθοι ἐστίλβον ἐπὶ τοῦ ἐνθύματός του.

Ἄλλ' ὁ Κεντίνος θαυματοῦν παρῆται τὴν εἰκόνα τοῦ Χρυσοκάρδου, ἀναπολὼν μυριάς δσας γλυκυτάτας ἀναμνήσεις τῆς εὐκρινοῦς φιλίας των.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης, τίς ἐξ ὑμῶν ἐπιθυμεῖ τὴν σπάθην;

— Ἐγὼ, ἀνεφώνησαν ταυτοχρόνως ὁ Βερτράνδος καὶ ὁ Ροβέρτος.

— Συμφωνήσατε, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης, διότι εἰς ἓνα μόνον ὀρεῖλω νὰ τὴν δώσω.

— Ἐγὼ θὰ τὴν κρατήσω, εἶπεν ὁ Βερτράνδος, διότι ἐγὼ εἶμαι φίλος τοῦ ἀειμνήστου κυρίου σου παλαιότερος τοῦ Ροβέρτου.

— Ἔστω! εἶπεν ὁ Ροβέρτος· ἀλλὰ τότε ἐγὼ θὰ λάβω τὸ χρυσοῦν καὶ ἀδαμαντοκόλλητον περιδέριον.

— Δάδετέ τα, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης.

— Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς, φλοι μου! ἀνεφώνησεν ὁ Κεντίνος. Τὸ μόνον ὅπερ θὰ ἐπεθύμουν εἶνε ἡ εἰκὼν αὐτῆ, ἡ εἰκὼν τοῦ Χρυσοκάρδου! Εὐχαριστῶ διότι δὲν ἐπέμειναιτε νὰ τὴν λάβετε. Λοιπὸν μοῦ τὴν ἀφίνετε ἄνευ τινὸς ἀντιρρήσεως, δὲν εἶν' ἀλήθεια; Καὶ δύναμαι νὰ τὴν λάβω ὡς καὶ τὸ βιβλιάριον ὅπερ ἀνεγίνωσκε μετὰ τῆς ἀγάπης ὁ ἀειμνήστος ἡμῶν φίλος;

— Μάλιστα, μάλιστα, εἶπον μὲ φωνῇ ὁ Βερτράνδος καὶ ὁ Ροβέρτος. Χάρισμά σου καὶ ἡρεσκίων καὶ τὸ βιβλιάριον.

Τότε ὁ ἐπιστάτης προσελθὼν πρὸς τὸν Κεντίνον προσέκλινεν ἐνώπιον αὐτοῦ μετὰ σεβασμοῦ καὶ εἶπεν.

« Ἐκλαμπρότατε, ὁ ἀειμνήστος κύριός σου πρὶν ἀποθάνῃ ἐγραφεν ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ βιβλιαρίου τούτου κάτι τι, τὸ ὁποῖον μὲ παρεκάλεσε νὰ δώσω νὰ το ἀναγνώσῃ ἐκεῖνος ἐξ ὑμῶν ὅστις ἤθελε προτιμῆσαι τὴν εἰκόνα του παρὰ τὴν σπάθην καὶ τὸ περιδέριον. Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σας παρακαλέσω νὰ το ἀναγνώσατε.

Καὶ ἔδωκε πρὸς τὸν Κεντίνον τὸ βιβλιάριον. Οὗτος δὲ τρέμων ἔλαβε τὸ βιβλιάριον καὶ ἀνέγνω.

« Δὲν εἰςέυρω, προσφιλέστατοί μου φίλοι, πρὸς τίνα ἐξ ὑμῶν θὰ ἀποτεινῶνται αἱ λέξεις αὗται τὰς ὁποίας γράφω ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ. Ἄλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀποτεινόνται πρὸς ἐκεῖνον ἐξ ὑμῶν ὅστις με ἠγάπησεν εὐκρινέστερον, ὅστις προετίμησε τὴν εἰκόνα μου, ἔργον μι-

κρᾶς ἀξίας, παρὰ τὰ πολύτιμα κειμήλια. Εἰς τοῦτον λοιπὸν, εἰς σέ, Βερτράνδε, ἢ εἰς σέ, Ροβέρτε, ἢ ἰσως εἰς σέ, Κεντίνε, διότι σὺ με ἠγάπας περισσύτερον, κληροδοτῶ πλὴν τῆς εἰκόνης καὶ τοῦ βιβλιαρίου τούτου τὸν πύργον μου καὶ πάντα αὐτοῦ τὰ ἐξαρτήματα, τοὺς λειμῶνας καὶ τὰ δάση, τὰ βιομηχανικὰ καταστήματα καὶ τὰς προσόδους αὐτῶν καὶ τέλος τὸ μέγα χρηματοκιβώτιον, τὸ πλῆρες χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου τοῦ ὁποῖου εἶνε ἐντός τοῦ πύργου μου, πύργου σου ἀπὸ σήμερον. . .

— Εἶνε δυνατόν; ἐπιθύρυσεν ὁ Κεντίνος.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης. Καὶ σὰς ἐκφράζω, ἐκλαμπρότατε, τὸ σεβας μου ὡς ἄρχοντα καὶ κύριόν μου, ἐὰν δῆλον ὅτι θέλετε νὰ με κρατήσετε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ σας.

Στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν Βερτράνδον καὶ τὸν Ροβέρτον, οἵτινες ἴσταντο ἄφωνοι ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ πείσματος, εἶπε:

— Κύριοι, πιστῶς ἐξεπλήρωσα τὴν τελευταίαν θέλησιν τοῦ ἀειμνήστου κυρίου μου, ἧτις περιέχεται ἐντός τοῦ ἐγγράφου τούτου.

Καὶ ἔδωκε τὴν διαθήκην πρὸς τοὺς δύο φίλους, οἵτινες οὐτε σπάθην ἐσυλλογίζοντο πλέον οὐτε περιδέριον.

— Φίλοι μου, εἶπε τότε ὁ Κεντίνος, ὁ οἶκος οὗτος θὰ ἐξακολούθησεν νὰ εἶνε οἶκός σας καὶ θὰ ἀντλήτῃ ὡς καὶ πρότερον ἐκ τοῦ χρηματοκιβωτίου. . . Δὲν εἴμεθα φίλοι;

— Ἀναμειβόμενοι, ἐπιθύρυσεν ὁ Βερτράνδος καὶ ὁ Ροβέρτος.

Ἄλλ' ἐγένοντο σκεπτικοὶ ἀποβλέψαντες πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χρυσοκάρδου, ἧτις ἐφαίνετο μειδιῶσα.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ] ΧΡΥΣΟΚΑΡΔΟΣ

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

ΕΛΕΝΗ, ΜΑΡΙΑ

ΕΛΕΝΗ. Χθὲς μοῦ ὑπεσχεθῆς νὰ μου ἐξηγήσῃς, Μαρία, τί εἶνε οἱ ἄγγελοι; μοῦ το λέγεις, σὲ παρακαλῶ, σήμερα;

ΜΑΡΙΑ. Εὐχαριστῶς, μικρά μου· οἱ ἄγγελοι εὐρίσκονται εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐργασία των εἶνε νὰ ὑπηρετοῦν καὶ νὰ ὑμνολογοῦν τὸν Θεόν. Ὅλοι ἔχομεν κοντὰ μας ἓνα φύλακα ἄγγελον.

ΕΛΕΝΗ. Κ' ἐγὼ; κ' ἐγὼ ἔχω κοντὰ μου ἓνα ἄγγελον;

ΜΑΡΙΑ. Βέβαια, καὶ σὺ κ' ἐγὼ ἔχομεν τὸν καλὸν μας ἄγγελον; Ὁ πατέρας ἔχει τὸν ἰδικόν του, ἡ μητέρα ἐπίσης, καὶ μ' ἓνα λόγον ὅλοι.

ΕΛΕΝΗ. Ἄ! τί χαρὰ! Μὰ δὲν τον ἔχω ἰδῆ ποτέ μου!

ΜΑΡΙΑ. Δὲν ἠμποροῦμεν μῆτε νὰ ἰδοῦμεν μῆτε νὰ ἐγγίσωμεν τοὺς ἄγγελους,

ἀλλὰ μᾶς ὀμιλοῦν συχνὰ εἰς τὴν καρδίαν μας.

ΕΛΕΝΗ. Ὁ ἰδικός μου ἄγγελος δὲν μου ὀμίλησε ποτέ.

ΜΑΡΙΑ. Ἐχεις λάθος. Ὁ ἄγγελός σου εἶνε πάντοτε σιμὰ σου, καὶ σοῦ ὀμιλεῖ ἀκατάπαυστα. Θὰ σοῦ το ἀποδείξω. Χθὲς δὲν εἶχες διόλου διάθεσιν νὰ μάθῃς τὸ μάθημά σου· δὲν εἶνε ἀλήθεια;

ΕΛΕΝΗ. Μ' ἐπληττε τόσο πολύ.

ΜΑΡΙΑ. Καὶ ἐν τούτοις, ἄφ' οὐ ἐκατοσφιασῆς ὀλίγο, ἐπῆρες μὲ καρδιά τὸ βιβλίον καὶ ἐμελέτησες μὲ τόσην ὄρεξιν ὥστε το ἔμαθες νεράκι.

ΕΛΕΝΗ. Ναι, ἀλλὰ ὁ ἄγγελός μου δὲν μου εἶπε τίποτε.

ΜΑΡΙΑ. Δὲν ἤκουσες εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σου δύο φωνάς; ἡ μία ἐπιθύρυσεν χαμηλὰ: «Πολὴ σκληρὰ εἶνε ἡ ἀδελφή σου νὰ ζητῇ νὰ μάθῃς ἓνα πράγμα τόσον δύσκολον» καὶ ἡ ἄλλη φωνὴ σοῦ ἔλεγε: «Ἐλένη, πρέπει νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὴν μεγαλειτέραν σου ἀδελφήν. Ἄφ' οὐ μάθῃς τὸ μάθημά σου, θὰ ἰδῆς τί χαρὰ θὰ ἔχῃς εἰς τὴν καρδίᾳ σου.

ΕΛΕΝΗ. Ἀλήθεια. Ὅλα αὐτὰ πού μου λές τα ἤκουσα, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα ἀπὸ πού ἤρχοντο αἱ φωναί.

ΜΑΡΙΑ. Ἡ φωνὴ πού σ' ἐσυμβούλευε νὰ μὴ ἐργασθῆς, ἦτο τοῦ κακοῦ ἀγγέλου, ἡ φωνὴ πού σ' ἔλεγε νὰ ὑπακούσῃς ἦτο τοῦ καλοῦ.

ΕΛΕΝΗ. Ἔχω λοιπὸν καὶ ἓνα κακὸν ἄγγελον σιμὰ μου;

ΜΑΡΙΑ. Ναι, εἶνε ὁ δαίμων καὶ μας παρακινεῖ νὰ κάμνωμεν πάντοτε τὸ κακὸν διὰ νὰ μας τραβῆξῃ εἰς τὴν κόλασιν. Ὁ καλὸς ἄγγελός μας παρακινεῖ πάντοτε εἰς τὸ καλόν καὶ θέλει νὰ πᾶμε εἰς τὸν Παράδεισον.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ θὰ εἶνε εὐμορφος ὁ ἄγγελός μας χωρὶς ἄλλο!

ΜΑΡΙΑ. Εἶνε πολὺ πολὺ ὄμορφος, καὶ ἂν τον ἔβλεπες ποτέ σου δὲν θὰ ἐτολμοῦσες νὰ κάμῃς κακὸν πρᾶγμα ἐμπρὸς του. Τοὺς ἄγγελους τοὺς φανταζόμεθα μὲ πτερὰ, διότι πτερὰ πρέπει νὰ ἔχουν διὰ νὰ ἐκτελοῦν τὸσον γρήγορα τὰς προσταγὰς τοῦ Θεοῦ.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ ὁ κακὸς ἄγγελος; αὐτὸς θὰ εἶνε βέβαια ἄσχημος.

ΜΑΡΙΑ. Εἶνε φοβερὰ ἄσχημος. Γλυστρὰ ὡσάν φίδι, καὶ παραμονεύει ὡσάν ἀγρία τίγρις.

ΕΛΕΝΗ. Θὰ ἔχω πάντοτε κλειστὰ τ' αὐτιά μου εἰς τὴ φωνὴ τοῦ κακοῦ ἀγγέλου. Ἀλλὰ πὼς νὰ ἤξεύρω ποῖος εἶνε ὁ καλὸς καὶ ποῖος ὁ κακὸς ἄγγελος;

ΜΑΡΙΑ. Εἶνε εὐκόλον νὰ το εὕρῃς. Ὄταν κρύπτεσαι διὰ νὰ κάμῃς κάτι καὶ φοβῆσαι νὰ μὴ σε ἰδοῦν, νὰ εἶσαι βέβαια ὅτι ὁ διάβολός εἶνε πλησίον σου. Ὄταν ὁμως ὅ,τι ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου καὶ ὅ,τι κάμνεις εἶνε καλόν, δὲν θὰ φοβηθῆς νὰ το ἰδοῦν ὅλοι.

ΕΛΕΝΗ. Πὼς νὰ εὐχαριστήσω τὸν καλὸν ἄγγελόν μου διὰ τὸ καλὸν πού μου κάμνει;

ΜΑΡΙΑ. Θὰ τον εὐχαριστῆς, ἂν ἀκούῃς ὅ,τι σοῦ ψιθυρίζει εἰς τὸ αὐτί.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 45]

— Θεέ μου, εἶπε καθ' ἑαυτόν, πὼς θὰ ἠμπορέσω νὰ περιπατήσω χωρὶς ὑποδήματα! [Τοῦ ἤλθον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἰς ὀλίγα βήματα εὐρέθη ἐντός σκιεροῦ δάσους τὸ ὁποῖον τοῦ ἐνθύμησε τὰ κτήματά του. Τὸ δάσος ὑπέσχετο δρόσον καὶ σκιάν καὶ ὁ μικρὸς κόμης εἰσῆλθεν ἀποφαστικῶς. Ἐβάδιζε χωλαίνων, ἀλλὰ θαρραλέως καὶ ἐβυθίσθη ταχέως ἐντός τῶν δενδροστοιχιῶν. Τὸ δάσος ἦτο ὀνομαστὸν διὰ τοὺς φασιανούς του. Κοπιασμένος ὁ μικρὸς ὀδοιπὸρος κατεκλίθη εἰς τὴν σκιάν μιᾶς καστανίας. Οἱ πόδες του ἦσαν αἰματωμένοι, πρὸς ἐπαύξεισιν δὲ τῶν βασάνων του μία σφήκα τὸν ἔδηξε διὰ μέσου τῆς περικνημίδος του καὶ οἱ πόνοι οὐδέξατο ἠρχίσαν. Βραδέως παρατηρῶν τὴν πρασίνην χλόην ἡ ὁποία ἐξετείνετο τριγύρω του καὶ τοὺς φασιανούς καὶ τὰ ἄλλα διάφορα πτηνὰ τὰ πολύχρωμα, ἀπεκοιμήθη.

Ὄταν ἐξύπνησεν, ὁ ἥλιος ὀλιγώτερον τώρα καυστικός κατήρχετο, ὡς πυρίνη σφαῖρα εἰς τὸν ὄριζόντα. Ἦτο περίπου ἡ ἕκτη ἑσπερινή. Ὁ Βερτίνος ὁμως δὲν ἐγνώριζε τὴν ὥραν ἀφ' ἧτου εἶχε χάσῃ τὸ ὠρολόγιόν του. Δὲν τον εἶχον μάθῃ νὰ μαντεύῃ αὐτὴν διὰ τῆς σκιάς καὶ τῆς κλίσεως τῶν ἀνθέων καὶ τῆς θέσεως τοῦ ἡλίου ἐν τῷ οὐρανῷ. Οὔτε κἂν ἠρώτα ἑαυτόν ποῦ θὰ εἰκοιμάτο ὁ μικρὸς κόμης, καὶ ἐφαίνετο ὄλιως ἀπησυχολημένος εἰς τὴν θέαν μικροῦ παιδιοῦ τὸ ὁποῖον ἐστέκετο πρὸ αὐτοῦ ἐνδεδυμένον ῥάκη καὶ παρατηροῦν αὐτὸν μὲ βλέμματα φοβισμένα καὶ ἐκπληκτα.

— Εἶμαι βέβαιος, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν ὁ μικρὸς κόμης, ὅτι τὸ παιδίον αὐτὸ εἶνε πτωχὸν ὅπως ὁ Δίκαιος καὶ ὁ Τόμ, τὸ δυστύχημα δὲ εἶνε ὅτι δὲν δύναμαι νὰ του δώσω τίποτε.

Τὸ παιδίον ἐκρυπτεν ἐπισθὲν του ἐν ἀντικείμενον μὲ λαμπρὰς πτέρυγας, ἐνῷ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς ἐκράτει ὀλόκληρον σύστημα μικρῶν τεμαχιῶν ξύλων καὶ σπάγου.

Αὐτὰ τὰ μικρὰ ξύλα τα ἐγνώριζε καλὰ ὁ μικρὸς κόμης, διότι εἶχεν ἰδῆ τοὺς φύλακας τῶν κτημάτων του νὰ τα καταστρέφουν ἐπιμελῶς, βλασφημοῦντες μάλιστα ἐνῷ τα ἐθραυον.

Ἐσυνέλαβε ταχέως τὸν μικρὸν κόμητα (Σελ. 54, στήλ. α')

— Τί νὰ το κάμω τὸ πουλί, ἀπήνησεν ὁ Βερτίνος μὲ ἀσθηρότητα δικαστοῦ. Εἶσαι πολὺ κακὸς καταργάρης νὰ μου προσφέρῃς τὸ πουλί. Εἶσαι κλέπτης. Τὸ πουλί τὸ ὁποῖον ἐφόνευσες δὲν ἦτο δικό σου.

— Ἀλλὰ, κύριε, εἶπε μὲ ψευδολογμούς ὁ μικρὸς λαθροθήρας, ὁ πατέρας μου με αὐτὸν τὸν τρόπον τα ἔπαινε τὰ μουλιά.

— Ὄστε καὶ αὐτὸς ἦτο κλέπτης;

— Ἦτο πολὺ καλὸς δι' ἐμέ καὶ με ἀγαποῦσε, ἀπήνησεν χύνων τώρα ἀληθινὰ δάκρυα ὁ μικρὸς καὶ ἀφίτων εὐκρινεῖς λυγμούς. Ναι, ἦτο πολὺ καλὸς δι' ἐμέ. Ἀπέθανε πρὸ ἐνὸς ἔτους. Ἡ μητέρα μου εἶνε πολὺ ἀσθενής, ἡ δὲ μικρὰ Σουσία, ἔχει λαρυγγίτιδα καὶ δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ φάγωμεν. Ἡ μι-

κρὰ Σουσία ἐκλαιγε, ἐκλαιγε, ἐκλαιγε. Τότε ἐγὼ ἐπῆρα αὐτὸ τὸ δόκανο, τὸ ὁποῖον εἶχε ὁ πατέρας, καὶ ἦλθα ἐδῶ νὰ πιάσω κανένα πουλί, διότι, καθὼς ἤξεύρεις, τὰ πουλιὰ κάμνουν πολὺ καλὸ ζουμί. Ὄταν ἐξοῦσε ὁ πατέρας καὶ ὁ Τόβσερ. . .

— Τί ἦτον αὐτὸς ὁ Τόβσερ;

— Ἦτον τὸ σκυλί τοῦ κυνηγίου, ποῦ εἶχε ὁ πατέρας. Αὐτὸς ἔπαινε τοὺς φασιανούς! Ἄν με καταγγείλετε, θὰ με φυλακίσουν καὶ ἡ μητέρα μου δὲν ἔχει κανένα ἄλλον νὰ τὴν περιποιηθῇ.

— Δὲν ἤξεύρω εἰς ποῖον ἀνήκει αὐτὸ τὸ κτήμα, ἀπήνησεν μὲ τὸ σῶφρον καὶ ἠρεμὸν ὕφος του ὁ μικρὸς κόμης, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν δύναμαι νὰ σε καταγγείλω· ἄλλως τε καὶ ἂν ἠδυνάμην δὲν θὰ το ἐπράττα. Ὄπωςδὴποτε ὁμως εἶνε πολὺ κακὸν πρᾶγμα νὰ πιάνη κανεὶς ξένα πουλιά. Εἶνε κλοπῆ.

— Ξεῦρω ὅτι ἰσχυρίζονται πολλοὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ὁ πατέρας ὁμως. . .

— Ὁχι ἰσχυρίζονται. Εἶνε ἀληθές! εἶπεν ὁ Βερτίνος μὲ ἀγανάκτησιν. Ὁ φασιανὸς δὲν εἶνε ἰδικός σου· ἄρα ἅμα τοὺς πιάνεις διαπράττεις κλοπῆν.

Ὁ μικρὸς λαθροθήρας ἔβαλε τὸν δάκτυλόν του εἰς τὸ στόμα καὶ ἤρχισε νὰ κινή τὸν φασιανὸν εἰς τὰς χεῖρας μὲ ἀμηχανίαν, ἐπειδὴ ἦτο ἀνίκανος νὰ συζητήσῃ ἐπὶ τῶν νόμων τοῦ κυνηγίου.

— Ξεῦρα εἰς ποῖον ἀνήκει αὐτὸ τὸ δάσος; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς κόμης.

Καὶ ὁ ἄλλος χωρὶς μεγάλην προθυμίαν ἀπήνησεν:

— Μάλιστα, ξεῦρω ἀνήκει εἰς τὸν σίρ Βερτίνον.

— Καλὰ λοιπὸν! τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχεις νὰ κάμῃς, εἶπεν ὁ Βερτίνος, εἶνε νὰ υπάγῃς νὰ εὕρῃς ἀμέσως τὸν σίρ Βερτίνον καὶ νὰ του ζητήσῃς συγκνώμην. Ἐλα, πῆγαινε γρήγορα. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκόν σου.

Ὁ μικρὸς λαθροθήρας διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτόν.

— Ὁχι, ποτέ δὲν θὰ υπάγω, εἶπε μὲ ἀποφαστικὸν τόνον, θὰ με συνελάμβανεν ὁ θυρωρὸς πρὶν ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

— Δὲν θὰ σε συλλάβουν ἅμα σε συνουθεύσω ἐγὼ, ἀπήνησεν ὁ μικρὸς κόμης.

— Εἰσθε συγγενής; του, κύριε;

— Ὁχι, ἀπήνησεν ὁ μικρὸς κόμης· εἰπετα ἔμεινε συγχευμένος.

Ἀμέσως τοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα ὅτι γυμνὸς ὅπως ἦτο δὲν θὰ ἐδυσκολευετο ἰσως νὰ τον συλλάβῃ ὁ θυρωρὸς.

— Τὸ κατάλαβα καὶ ἐγὼ ὅταν σας

δες και σύ βεβαίως. Όλην την ύπομονήν να έχετε και θα ενδοθούσιν και τα άλλα έξ ου λείπουν ακόμη προς συμπλήρωσιν του 2λου τόμου. Μήτε ή ελάχιστη άμφιβολία να μη σου μένη δεσ σε θεωρώ φίλην αγαπητήν και ότι αι επιστολαί σου θα μοι προξενούσιν πολλήν ευχαρίστησιν, *Καθαρά Καρδία*. Αυτό εκ των δύο ψευδωνύμων κράτησιν και γράφε μοι συχνά. Τώρα που είνε τακτικά αι επισκέψεις μου, *Ίσως τοσ Σαρακηνοσ, θά έχρη, έλπίω, μεγάλην χαράν.*

Α, *Χριστοσεπή* "Ολομπε, πώς είνε δυνατόν να τα χωρίσω άφου τα έγραψας δια είν εν και τα αυτά τεμάχιον χάρτου, και την προς με επιστολήν σου, και την επιστολήν σου Ζακελή, και τας λύσεις σου! Δέν είπα τόσας φορές να τα γράφετε χωριστά ;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΙΣ

(Αι λύσεις δεκται μέχρι της 3 Μαΐου δ. ε.)

96. Στοιχειώδης.
Βασιλεύ, κ' έχω κράτος τας έκτάσεις του αι-
"Αν την κεφαλήν μου κόψης, [θέρος.
| Τέσσαρες θά είδης ύψεις :
Το φθινόπωρον, το άρ, τών χειμώνα και το θέρος.
"Εστάλη υπό του ε Βουλγαριε Έλληνοσεφ.

97. Αεξίγρηφος.
Γράμμα είνε το πρώτον μου, παχυ το δ' ουτε-
[βρον μου
Και Μακεδόνων βασιλεύς ήτο το συνολόν μου.
"Εστάλη υπό του Έρασμοσ εφ; Ούτιωσ.

98. Μωσαϊκόν.
Οι Λάκωνες, οι Άχαιοι,
οι έρόνιοι και οι τρελλοί,
το λυκαγέσ, το γέρας,
ή Ξύρα και το τέρας,
σου δίδουν τα συστατικά
που πρέπει να ζητήσης,
να αρχίω ήρωσ
ε' όνομα σχηματίσης.
"Εστάλη υπό του Τόου του Φοιδου.

99. Αναγραμματισμός.
Ως είμαι έν μ' ήμισυ, είν τας προδίδεις μένω.
"Αν μ' αναγραμματίσης, τα ότα σου ύφραίνω.
"Εστάλη υπό του Κοριζοσ Αριστοφάνου.

100. Ερώτησις.
Πόσας φορές δυνάμεθα ν' αλλάξωμεν την θέσιν των γραμμάτων της λέξεωσ *τηλέγραφος* ;
"Εστάλη υπό Άγροχόλου Γαλακπολου.

101. Επανόρθωσις λέξεωσ.
Διά των κάτωθι γραμμάτων καταλλήλωσ μετατιθεμένων σχηματίσιν εύαγγελικών ρητών εκ τεσσάρων λέξεωσ.
ΑΑΑΓΒΕΘΜΝΟΟΠΡΕΣΤΤΥΤΥΤΧΘ
"Εστάλη υπό του Άκροητείου της Καλής] Ελπίδοσ.

102. Σταυρός.
Διά των κάτωθι γραμμάτων σχηματίσιν σταυρών αποτελούμενων εκ των νομάτων ζώουσ τε τράποδου και κτάτουσ της Ευρώπησ.
ΑΑΔΗΚΑΜΟΟΣΥΤ
"Εστάλη υπό του Άφρικουσ Αίοντοσ.

103. Πρόβλημα.
Παις τις έρωτηθείσ πόσον έτών ήτο άπεκρήθη; "Μετά 35 έτη θα έχω ήλικίαν τετραπλασίαν της περυσινήσ.
Πόσον έτών ήτοσ;
"Εστάλη υπό του Άρ. Ν. Κουτουγιάνη.

104. Κρυπτογραφικόν.
6-358ε185-39-85pp97-392-4192- [897818
x7-364-γ5η84-392-η9ε92-52ν54'-6- [9786
"Εστάλη υπό του Τάνου των Βορειών Βράχιων.

105-108. Μαγικόν γράμμα.
Τη προσήχη δύο γραμμάτων, πάντοτε των αυτών είν έκάστην των κάτωθι λέξεωσ να σχηματισθώσιν άλλαι τόσαι λέξεις :
"Ιωσ, ρέω, όρθος, ώχ.
"Εστάλη υπό Ι. Θ. Δημητρουκόλου.

109-111. Κεκρυμμένα ένδματα ένδξων.
1. "Ο Αίολοσ θεόσ των άνέμων ήτο.
2. "Η άστρονομία έκαμα λίαν μεγάλασ πρόβουδσ.
3. "Η ύγεία είνε το πολυτιμότερον πράγμα του άνθρώπου.
"Εστάλη υπό Α. Α. Κολλάτη.

112-114. Μεταμορφώσεσ.
1. "Ο ήχοσ διά 4 μεταμορφώσεων να γίνη μέλοσ.
2. Το μέλοσ δι' 6 μεταμορφώσεων να γίνη άσμα.
3. Το άσμα διά 4 μεταμορφώσεων να γίνη γράμ.
"Εστάλη υπό του Αίλιου Αριστοειδου.

115. Μεσοστοιχίς.
Τα μέσα γράμματα των ζητούμενων λέξεωσ

αποτελούσι πρώτα αναγκαίότατον είν των άνθρώπων.

- 1, Σύνδεσμοσ. 2, Έπαρχία της Τουρκίασ.
- 3, Νήσοσ του Αιγαίου. 4, Θέα.

"Εστάλη υπό Άρ Ν. Κουτουγιάνη.
116. Γρίφοσ.

Μήλα λεία π ΣΚΕΠ τ
τ τ
"Εστάλη υπό της Αδελφασ Άνελίωσ.

ΑΥΣΕΙΣ

σα. πνευματικόν εκόησοσ της 19 και 26 Φεβρουαρίου ε. ε.

1, Κερασούσ (Κέρας, ους). — 2, Φασιανός, Άσιανός. — 3, Πουός, ύπνοσ. — 4, Αάσοσ πικρών. — 5, Είχε 3 δραχμάσ. — 6, Μάσ ήλθεν ή «Διάπλασις» και πόλιν ή καλή με έν ώραίον δωρόν που μας πληροί χαράσ και με το ένδμα της το τρανταφυλλί : μάσ φέρει το Βιβλίον της Συμπεριφοράσ.
7-11. "Η άντικατάστασις γίνεται διά του γράμματοσ κ, σχηματίζονται δ' αι λέξεισ : άκτί, πρέσ, ράκοσ, άρκώ, κοχή. — 12-14, Α' Χίοσ — Β' Σύμη — Γ' Ιοσ. — 15, ΘΕΟΓΕΝΗΣ (1, ΑΪΘρα. 2, ΕΛΈνη. 3, Ασθόλοσ. 4, ΑντίΓονοσ. 5, ΤένΕδοσ. 6, Ζήνων. 7, ΑΘΗνα. 8, Κάλασ). — 16. "Υπομονή κ' έπιμονή πλείστα νικώσι προσκόμματα.

17. Έλάτη ("Ελα, τί). — 18. Βέλοσ, έλοσ. — 19. "Η σκιά. — 20. [Αυροϋται ένεκα τυπογραφικού λάθουσ].

21. Κ Α — 22-23. 1, Άραπα, άρμα, άρα. ΤΗΝΟΣ αυρα, λαύρα, Άβρα. 2, Όλοσ, Η Π δίλοσ, έλοσ, μέλοσ, μύλοσ, μν ΣΥΡΤΑ, ροσ, (έθλοσ. — 24-27. 1, ΑΙ-Ι Α μοσ. 2, "Ιδη. 3, Έλικόν. 4, ΑΘΗΝΑ Σιών. — 28. ΑΓΙΕ (1, Ση Ε αυανΑσ. 2, "Ορλή. 3, Α-κακία. 4, ΗΝήσΣα). — 29. "Όσοσ άπαξ συνήθησ να έγέριται πρωί Όλοσ μόνον θα γνωρίζη τι αξίζει ή ζωή. — 30. "Ο ζαρετήν σπαίρων φήμην αγαθήν. θερρίσ. — 31. "Εν μέσφ τυφλών μονόβθαμοσ βασιλεύει.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΟΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΦΑΣΙΣ",

"Εκάτοσ τόμοσ εκτόσ του μυθιστορημάτοσ του και της άλλησ ποικίλησ ύλης έχει και 100-130 εικόνασ.

"Εκτακτοσ δίλωσ ευκαιρία παρέχεται από σήμερον είν τοις γονείοι τοις επιθυμούντασ την διά της αναγνώσεωσ ήθικών βιβλίων μόρφωσιν των τέκνων των.

"Η Διεύθυνσις της Διαπλάσεωσ των Παιδων σχηματίσασα πλήρησ σειράσ των μέχρι τουδε εκδοθέντων 23 τόμων του περιοδικού τούτου, άπεράσισε να προσφέρη είν το Κοινόν τοις πλεονάζοντασ τόμοις είν τιμήν καταπληκτικώσ εύθυνήν, είν το τρίτον σκεδόν της αξίασ αυτών, ήτοι προς δραχμήν 1 τον τόμον, αντί της συνήθουσ αυτών τιμήσ των δραχμών 2,50.

Οι πλεονάζοντασ και παρεχόμενοι είν τόσον μικράν τιμήν τόμοι είνε ο πρώτοσ και

ο τέταρτοσ μέχρι του εικοστού τρίτου, ήτοι πάντασ οι εκδοθέντασ μέχρι τουδε τόμοι της Διαπλάσεωσ, εκτόσ του δευτέρου και του τρίτου, έν ελφ δηλαδή 21 τόμοι, πωλούμενοι και χωριστά έκαστοσ.

Και είν άλλων μόν τόμων είνε όλίγα τα πλεονάζοντα και είν την τιμήν της μιάσ δραχμήσ προσφερόμενα αντίτοπα, είν άλλων δε περισσότερα. Έπομένωσ οι επιθυμούντασ να αποκτήσωσιν ελπν την σειράν των 21 τόμων πρέπει να σπουάσων εκ των πρώτων, διότι εκ της προθυμίασ μεθ' ήσ ήγοράζοντο μέχρι τουδε οι τόμοι της Διαπλάσεωσ είν την τιμήν των δραχμών 2,50 βέβαιον είνε ότι έντόσ όλιγίστου χρονικού

διαστήματοσ θα εξαντληθώσι πάντασ οι παρεχόμενοι είν την ήλαττωμένην ταύτην τιμήν της 1 δραχμήσ, μεθ' 8 αι όλίγα φυλαττόμενοι έν τη αποθήκη πλήρησ σειράί των 23 τόμων θα πωλόνται και πάλιν είν την αρχικήν των τιμήν, προς δραχμάσ 2,50 ο τόμοσ.

Οι έν ταίσ έπαρχίαίσ πρέπει να πέμπωσι κατ' εύθείαν προς το Γραφεϊόν μασ, δι' έκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,40, διότι 10 λεπτά απαιτούνται διά ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου. Οι δε έν τω έξωτερικώ πέμπουσιν είν χρυσόν το αντίστοιχόν (φράγκον χρυσούν έν δι' έκαστον τόμον), δέν προσθέτουσι δε ταχυδρομικά τέλη.

Τα αντίστοιχα των συνδρομών αποστέλλεται κατ' εύθείαν προς τον κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, εκδότην της Διαπλάσεωσ των Παιδων, είν Αθήνασ, διά ταχυδρομικών επιταγών, χαρτονομισμάτων παντός Κράτουσ, χρυσοσ, ταχυμεριδίων, συναλλαγματικων έντεδ αυστηρήσ επιστολήσ. Ποσά μικρότερα των 5 φράγκων, εκ του Έξωτερικού, είνε δεκτά και είν γραμματόσημα. Οι άλλόστοντασ κατοικίαν συνδρομητάσ παρακαλόυνται να γνωστοποιώσιν ήπίν εγκλίρωσ την νέαν των διευθύνσιν, συναποστέλλοντασ την παλαιάν των διευθύνσιν και 25 λεπτόν γραμματόσημον διά την διαπάνη της έκτυπόσεωσ της νέασ τιμιάσ.

Παράτοπα περί ή ή λήψεωσ φύλλων γνήμωσ μετ ή περιέσειν δεκαπενθήμερον το ποσό υπό της έκδοσεωσ των ελφ έκαστότοκον.